

KUCANJA

Negdje u Svetom Pismu, u jednom evanđelju zapisan je jedan citat Isusovih riječi: „Kucajte, i otvorit će vam se! Jer svaki koji moli, prima: tko traži, nalazi, i tko kuca, otvara mu se.“ (Mt 7, 7-8). Ovih dana baš o tome razmišljam, o kucanjima, otvaranjima i nalascima. O tome koliko to mi ljudi otvaramo i kucamo, tražimo i (ne)nalazimo. Pa se sjetim svih onih vrata za koja znam koja ostaju zatvorena, bila ona od lakirana drva ili ona nevidljiva, vrata srca, kao i onih koja su u isto vrijeme otvorena pa nitko ne ulazi u njih. Pa se sjetim ljudi i njihovih traženja pa i vlastitih. Koliko je od nas slijepih koji tražimo pa „ko ćorava kokoš“ prolazimo tik do zrnca naših istina i ne vidimo... Svijet je zaista sav naopačke, a opet sav zvoni od kucanja srdaca, kucanja na vrata...

Zasigurno smo puno puta kucali na vrata i nisu nam se otvorila. A isto tako nismo niti mi otvorili naša vrata kad su o nju drugi kucali. Jer tko me sada gnjavi, tko sada nešto hoće, mene nema doma. I tako nas često nema doma... I u tome leži problem; u otuđenosti. Kucanja su dokaz da su vrata zatvorena, kucanja su tamo gdje ona nisu otvorena, gdje se traži čovjek. A traži se jer se zaokupio sobom i tako otuđio u svoje brige, u svoje probleme, potrebe i misli. Zato su vrata zatvorena i zatvaraju se. Jer mi ljudi jednostavno nismo doma. Kaže u jednoj svojoj misli Phil Bosmans - *Dom je tamo gdje je srce*. A mi smo izgubili i srce i dom pa onda nije ni čudo da svi svugdje kucamo i nitko ne otvara i svi izgubljeni čekamo u redovima ispred kojekakvih vrata i sami se skrivajući iza nekih svojih teških, tvrdih, protuprovalnih vrata u strahu kroz koja ne želimo čuti kucanje, kroz koja nas neće sustići odgovornosti i prisutnost onog što će ugroziti našu čahuru, jer što bi mi bez nje. Jeli onda smisao čovjekov stajati cijeli život ispred ili iza vrata i kucati, ne otvarati. Možda, samo stajati i čekati, pa ako netko otvori, dobro, ako pak ne, nikome ništa. I krenuti do idućih vrata... Međutim, što ako drugih vrata više nema, ili silno želimo kroz ona na koja smo se prvo namjerili. Ili još bolje, što ako nema nikoga s druge strane vrata da nam ta vrata i otvori?

Bosmans kaže i ovo - *Ljubav je jedini ključ koji odgovara vratima raja*. I to je istina, samo po ljubavi smo dopadni prolaska kroz ta vrata. Pa onda, zašto ta ljubav ne bi otvarala sva vrata, zašto, ako je ona ključ raja, ne može biti i ključ ljudskih srdaca? Možda i kada nije u funkciji ključa, već kada samo kuca na vrata. Zar ne možemo reći da je srce svakog čovjeka po ljubavi, po kojoj je stvoreno, komadić raja? No, možda, ljudi i ne žele zapravo ljubav, niti da im otključava srca a kamoli da im kuca. I zar nije to sve onda kontradiktorno? Biti stvoren od ljubavi, po ljubavi, za ljubav, a biti opet tako u oprečnosti s njom?

I što je smisao cijelog ovog teksta? Možda reći, da sav svijet kuca a da nema dovoljno vrata, ili reći, da bi trebali krenuti prvo s našim srcem, otvoriti svoja vrata u nadi da će netko ući, i ne zatvarati vrata nikome ili se skrivati iza špijunke srca. Ili pak zaključiti da bi bilo najbolje da uopće nema vrata, pa da svatko po svojoj savjesti prolazi kroz njihov okvir. Ha, kakav bi to tek ludi svijet bio! Možda je ipak smisao svega u tome da kucamo i tražimo ljubav...

a.V.r